Blue Bird
สำนักพิมพ์บลูเบิร์ด

นวนิยายเข้ารอบสุดท้ายรางวัลซีไรต์ พ.ศ. 2564

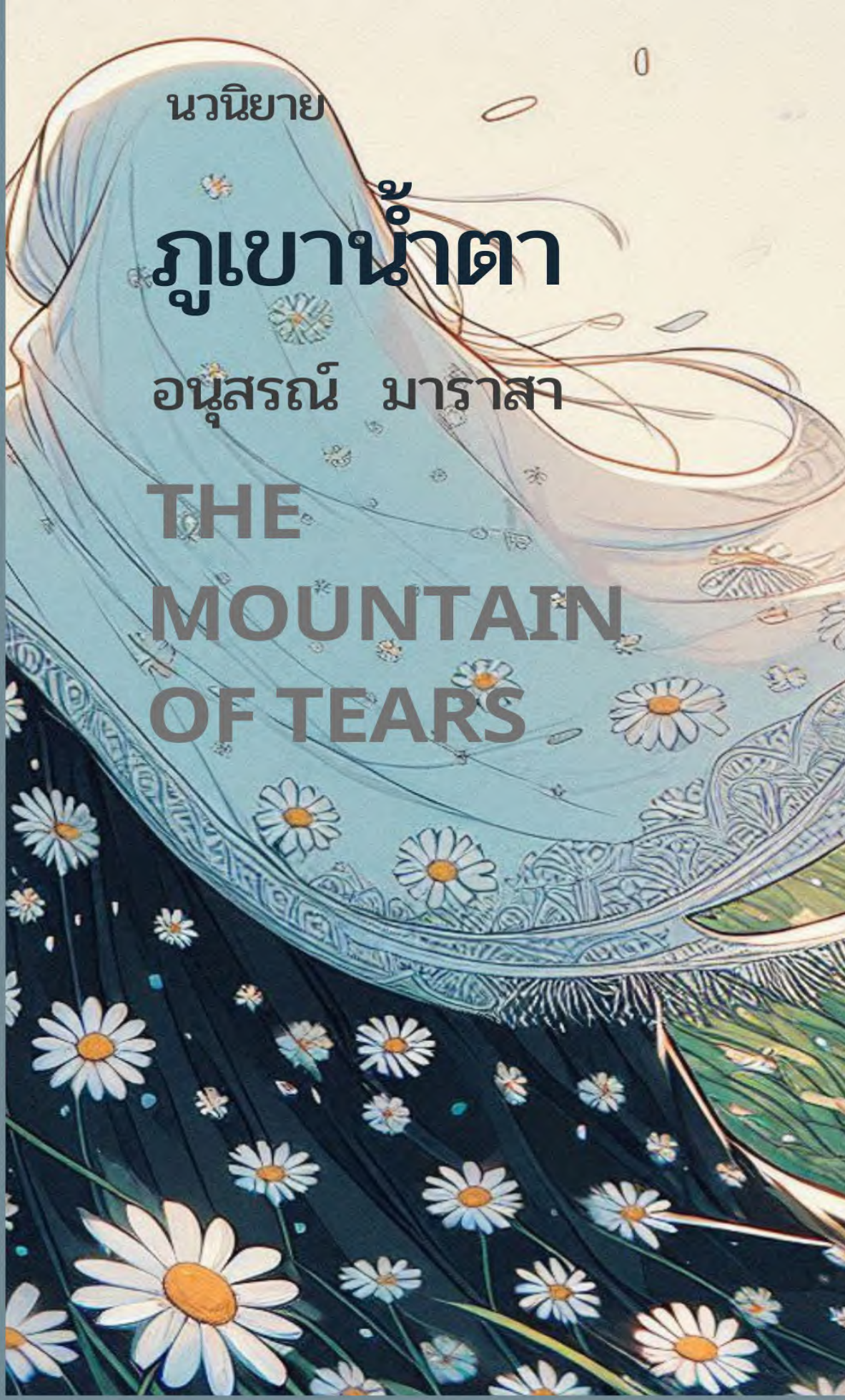

นวนิยาย

ภูเขาน้ำตา

อนุสรณ์ มาราสา

THE MOUNTAIN OF TEARS

by Anusorn Marasa

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเงียบเหงา

นวนิยาย

ภูเขาน้ำตา The Mountain of Tears

พิมพ์ครั้งที่ 4 พฤศจิกายน 2568

ISBN (e-book) 978-616-94314-8-0

บรรณาธิการ : ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ : อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร : อุบัยดิลละ มาราสา

ออกแบบปก : โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย

สำนักพิมพ์บลูเบิร์ด BlueBird

เลขที่ 50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 081- 4190163

THE S.E.A.WRITE AWARD SHORT LIST (2021)

ภูเขาน้ำตา ของ อนุสรณ์ มาราสา นำเสนอประเด็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับความเชื่อ วัฒนธรรม ความเป็นปัจเจก และทุนนิยม การผูกติดกับความเชื่อหรือค่านิยม หรือแม้ว่าพยายามจะขบถล้วนต่างแต่รัดตรึงเป็นกรอบขังตนเอง และนำมาซึ่งความเจ็บปวด นวนิยายให้ภาพภาวะการถูกหลอกหลอนจากกรอบสังคมวัฒนธรรมผ่านการพรรณาความฝัน ความกึ่งหลับกึ่งตื่น ความเป็นความตาย และอุปลักษณ์ การใช้สัญลักษณ์ในรูปของสัตว์ ภูตผีปีศาจ ชวนให้คิดย้อนทวนไปว่าใครเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ของสังคมวัฒนธรรม เนื้อหามีความเป็นสากลร่วมสมัยกับสังคมที่มีระบบทุนนิยมเข้ามามีผลกระทบต่อวัฒนธรรมและชุมชน และไม่ประสานกันอย่างลงตัว

กลวิธีเล่าเรื่องย้อนไปยังอดีตสลับกับปัจจุบันทำให้เห็นภาพจุดเริ่มต้น และบั้นปลายของตัวละครชัดเจน พร้อมกับเผยให้เห็นเส้นทางมนุษย์ ที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย มีความสุขทุกข์ หวาดกลัว ต่อสู้ดิ้นรน ความสำนึกผิด และความหวังของการมีชีวิต ผสมผสานการประพันธ์ที่หลากหลาย หยิบยืมตำนาน ความเชื่อทางศาสนา มาประกอบสอดรับกับโครงเรื่อง ทำให้มีสีสันเชิญชวนให้น่าอ่าน .

คำประกาศคณะกรรมการคัดเลือกวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียนรอบสุดท้าย (Short List) ประจำปี พ.ศ. 2564

สารบัญ

1. โลกอีกใบของชายวัยกลาง 5

2. เอส รอฮานี

เธอไม่ใช่บีดันดารีภาคพื้นดิน 25

3. หัวขโมยผู้ไม่กล้าสบตาพระผู้เป็นเจ้า 37

4. รากเหง้าจากโลกไหน 60

5. โลกลับกับคนลวง 84

6. เธอไม่ใช่ลูกไก่ในกำมือ 108

7. เต้นรำกับโลกที่ไม่เคยเห็น 131

8. กำเนิดใหม่ในท้องงู 166

9. วิมานรักในทุ่งหมาดำ 191

10. ใต้ภูเขามีลำธารรัก 211

ประวัติผู้เขียน 232

อธิบายศัพท์ 235

1.

โลกอีกใบของชายวัยกลาง

กอหนีแอบดูคนกลุ่มหนึ่งข้างต้นไม้ เห็นชายคนนั้นถูกลากถูลู่ถูกัง ให้รับโทษทัณฑ์กลางลานทราย เมื่อถูกขว้างด้วยห่าหินคนบาปก็หงายหลังล้มผลึ่งทันที

เมื่อปลอดสายตาคนดีแล้ว จึงออกจากที่ซ่อนเดินตรงไปยังชายเคราะห์ร้าย กอหนีไม่เคยเห็นอะไรที่ชวนสยดสยองเช่นนั้นมาก่อน ไอกลิ่นคาวเลือดคลุ้งโชยเข้าจมูกเหม็นจนอยากอาเจียนหมดไส้ มันเกิดขึ้นพร้อมรู้สึกกลัวจับขั้วหัวใจจนยากสลัดพ้น

นี่ไม่ใช่บทบาทสมมติ หรือฝึกซ้อมป้องกันภัยแน่นอน มันคือลานทรายแห่งความตายกำลังลงโทษคนละเมิดประเวณี หญิงชายยังไม่แต่งงานจะถูกโบยด้วยหวายหนึ่งร้อยครั้ง ส่วนที่แต่งงาน

แล้วจะถูกปาด้วยก้อนหินจนตายสถานเดียว เท่านั้น

ให้ตายเถิด ดูใบหน้าผู้ชายร่างสันทัดคนนั้นสิ เขาเหมือนกับกอหนีทุกกระเบียดนิ้ว เขาเป็นใครมาจากไหนนะ หรือเป็นคู่แฝดเติบโตในแผ่นดินอื่นสื่อสารให้ได้รับรู้ชะตากรรมถูกลงโทษขั้นสูงสุด บาปใหญ่ระดับเดียวกับกินเหล้า ฆ่าคนตาย

สามทุ่มเศษ เขาจึงล้มตัวนอนอีกครั้ง ดวงตามองตัวเลขดิจิตอลสีขาวเครื่องปรับอากาศติดผนังห้อง แสงไฟเล็ก ๆส่องให้เห็นที่นอนเธอรางๆ ในห้องถูกห่อหุ้มด้วยไอเงียบเหงากดทับอีกชั้นหนึ่ง มันอาจเกิดจากเธอขออนุญาตพักค้างหนึ่งคืน ที่บาราดี รีสอร์ท เพื่อร่วมพิธีปิดการสัมมนา

ให้ตายสิ ทำไมต้องคิดถึงเรื่องนี้ให้ปวดหัวอีก เธอขออนุญาตนอนพักค้าง เขาก็น่าจะพอใจที่ยังมีแก่ใจให้เกียรติกันอยู่บ้างไม่ใช่หรือ

ดีกว่าแอบไปไหนแบบหลบซ่อนไม่บอกให้รู้

ทำไมต้องคิดหวาดระแวงให้สับสนอีก เธอไปงานสัมมนานั้นอย่างเปิดเผย มีเพื่อนสนิทหลายคน ใครจะคิดทำเรื่องไม่ดีไม่งามให้คนนินทาล่ะ ความคิดบ้าๆนั้นเขาควรสลัดออกไปให้ได้ ความเป็นนักค้าขายกับการประชุมคู่กันอยู่แล้วนี่นา

เสียงหนึ่งผุดให้ข้องใจสับสน อาจมีใครบางคนเล่นกลตบตาระหว่างบาราดีกับพระยาบังสารีสอร์ทอยู่หรือเปล่า สองแห่งนั้นให้ความหมายต่างกัน บาราดี เป็นสถานที่เปิดเผยเธอจะไปกลางค่ำกลางคืนก็ไม่ค่อยเครียดเท่าใดนัก ทว่า อีกแห่งหนึ่งนั่นสิ พวกเขาอาจนัดเจอกันลับ ๆ ตามที่เคยแอบอ่านในไลน์หนหนึ่ง รีสอร์ทนั้นอยู่ใกล้บ้านเพียงภูเขาลูกหนึ่งกั้นขวางเท่านั้น

กอหนีถอนใจยาว ถามชีวิตคู่เดินทางถึงจุดทางแยกสลายได้อย่างไร อะไรคือสาเหตุบานปลาย ไม่มีหนทางปรองดองได้อีก แล้วเขาก็ได้ยิน

เสียงบางอย่างดังขึ้นในค่ำคืนหนึ่งที่ไม่อาจลืม มันอาจเป็นจุดเริ่มของเรื่องราวทั้งมวล ขณะนอนพักผ่อนอยู่เพียงลำพังก็ได้ยินเสียงคล้ายฝีเท้าคนเดินชั้นล่าง สักพักหนึ่งก็ได้ยินกุบกับ กุบกับบนหลังคาจากบริเวณด้านหน้าบ้านถึงห้องครัว ครั้นไปหยิบไฟฉายส่องหาจนถ้วนทั่ว ก็ไม่พบหลักฐานทิ้งให้เห็นไม่ว่าจะเป็นรอยเท้าสัตว์หรือหัวขโมย

คืนวันเหล่านั้น อาจเริ่มต้นหลังแต่งงานได้เพียงสามปี บ้านแสนสุขก็ได้เปลี่ยนไป ไม่มีเริงร่าประสาคู่รักให้เห็น สนามหญ้าไม่มีคนเดินเล่น ไม่มีคนเดินชมสวนดอกไม้งาม ตะไคร่น้ำขึ้นลุกลามสระว่ายน้ำ ไม่มีสมาชิกดำผุดดำว่ายเบิกบาน ห้องครัวไม่เคยเห็นแม่บ้านปรุงอาหาร อยู่กินแบบบ้านตัวใครตัวมัน บ้านคือวิมานอันเงียบเหงาวังเวง ความโดดเดี่ยวลุกลามไปทุกจุดก็ไม่ผิดนัก

หรืออาจเป็นเพราะแต่ละวันครุ่นคิดหมกมุ่นกับชีวิตและการทำงานมากเกินไป ทำให้

นอนไม่ค่อยหลับใจกระสับกระส่าย เหตุการณ์แปลกๆที่เกิดขึ้นกำลังบอกอะไรนะ บางครั้งเขาเกิดสัมผัสประหลาดลึกลับ อยู่ดีๆก็มองเห็นคนเป็นงูเป็นสุนัขได้ง่ายๆ ที่น่ากลัวกว่านั้น มันน่าจะเป็นงูยักษ์ตัวใหญ่กำลังเลื้อยชูคอ ต้นไม้ กิ่งไม้หลีกเป็นทางยอมค้อมคารวะให้ ตัวมันใหญ่ยักษ์เท่าภูเขาเลากา หรือภาพเหล่านั้นไม่ได้มีอยู่จริง เขาอาจตาฝาดฝันไปเองคนเดียว ความจริงแล้วเขาไม่ได้มีตาทิพย์หรือตาวิเศษอะไรนั่นหรอก

มองย้อนเหตุการณ์คืนที่เธอขออนุญาตนอนบ้านแม่นั้น ขณะนอนอยู่เพียงลำพังคนเดียว ได้ยินเสียงลมกระทบใบมะม่วงมาเลเซียข้างบ้าน เสียงย่ำสวบสาบราวกับมีใครเดินเล่นข้างรั้วตอนกลางคืน พวกมันอาจกอดเอวลมฝ่ายตะวันตกก่อนโยนตัวลงพื้นดิน หาทางเล็ดลอดเข้าบ้านอย่างเงียบเชียบ คืนนั้นเธอปรากฏตัวในร่างมนุษย์ครึ่งปีศาจ ท่อนหัวเป็นคน อีกท่อนเป็นสุนัขสีดำเมี่ยม

“เธอเป็นใคร ต้องการอะไร” กอหนีเอ่ยเสียงระล่ำระลัก พลางมองดวงตาสีแดงประกายในความมืด นั่นเธอกลายเป็นสาวกอิบลิสแล้วใช่ไหม จึงสื่อสารทางสายฝันจู่โจมได้เช่นนั้น

“วิญญาณสกปรกยังไงล่ะ ไอ้เสือกลายเป็นมูสัง ย่านเชือกแล้ว ฮิ ฮิ” เจ้าผีร้ายส่งเสียงเยาะเย้ยกังวานทั่วห้องสี่เหลี่ยมนั้น

“บังทำผิดอะไรบอกมาสิ” กอหนีเอ่ยเสียงสั่นเครือราวกับจับไข้กะทันหัน หวาดกลัวกับสิ่งเผชิญอยู่เบื้องหน้า มือไม้สั่นเทาคว้าหมอนข้างขว้างติดผนังห้องลุกขึ้นตื่นด้วยดวงตาเหลือกลาน แต่เจ้าผีร้ายกำลังสนุกสนานที่ได้ทำให้เขากลัวสุดขีด มันทะลึ่งร้องเพลงตลกให้ฟังเสียงแหลมเหมือนเข็มเย็บผ้า แต่กอหนีหัวเราะไม่ออก มันแขวะเขาถึงชื่อมูสัง ย่านเชือก นามแฝงที่เคยใช้เขียนหนังสือร้องเรียนครั้งหนึ่ง

“โห่ฮิ้ว..มูสังย่านเชียก มันโตกว่าเลี๊ยะ แล้วมันเอียดกว่ารอก มูสังอยู่ในกอไผ่ มูสังอยู่ในกอไผ่ มันกินเป็ดกินไก แล้วมันใหญ่หวารอก..”

“ยอมรับไม่ได้ใช่มั้ย” โอะ ดูนั่นสิ มนุษย์ครึ่งสัตว์ใช้นิ้วยาวเฟื้อยเกาะเครื่องปรับอากาศ มันกำลังโยนตัวลงมาข้างล่าง ท่าทางมันปราดเปรียวยิ่งกว่ากายกรรมผาดโผนของอังเคิล ริงโก ตัวประหลาดกางนิ้วเล็บยาวเฟื้อยราวกับมีระบบอัตโนมัติคล้ายกับหุ่นโรบอท หวังจะควักลูกตาให้หลุดจากเบ้ากระมัง

“เข้ามาสิ ไอ้ผีเปรต ขยับนิดเดียวกูยิงไส้แตกแน่”ตะโกนขึ้นสุดเสียงคว้าปืนใต้หมอนกระชับมั่น เตรียมลั่นไกใส่เจ้าผีร้ายหน้าพิลึกตนนั้น

“ฮิ ฮิ สติแตกเลยสินะ เจ้ามูสัง ย่านเชือก” มันแลบลิ้นยาวล้อเลียนแตะถึงต่อมเนื้อในตรวจสอบวีรกรรมผ่านมาได้ทำอะไรบ้าง นักสู้เพื่อความถูกต้องหรือเพื่อตัวเอง ถ้าเก่งจริงทำไมต้อง

ใช้ชื่อสัตว์หน้าแหลม

“ถ้าแน่จริงต้องเปิดหน้าซกสิว่ะ ไม่ใช่เป็นอีแอบใส่ชื่อปลอม คนหน้าไม่อาย ฮิ้ว ฮิ้ว” นังผีส่งเสียงร่าเริงเต็มประดา มันกรีดให้เจ็บลึกถึงกระดองใจ กับนามปลอมที่เคยใช้ประท้วงให้ผู้บริหารหน่วยงานหลุดตำแหน่งมาแล้ว

“ไป๊ ไปให้พ้น” กอหนีตวาดเสียงลั่นห้อง

สิ้นเสียงปีศาจครึ่งคนก็หายวับไปในความว่างเปล่า กอหนีทรุดลงนั่งข้างเตียงนอนอ่อนแรง เก็บปืนเอาไว้ที่เดิม ก่อนเหตุการณ์ฝันร้ายมาเยือน คืนนั้นเธอนอนพักค้างกับมะที่คลองช้าง นี่คงใช้ยุทธวิธีอาศัยฤทธิ์เดชอิบลิสล่อลวงมนุษย์ จำแลงร่างลอยกับลมพัดผ่านเข้ามาคุกคามแน่นอน มีปืนอีกสิบกระบอกก็คงทำอะไรมันไม่ได้หรอก

พวกเราต่างฟังครูสอนที่ปอเนาะถึงความร้ายกาจพวกนั้นมาก่อนไม่ใช่หรือ แล้วเธอยังยอมรับใช้เดนนรกพวกนั้นทำไม พวกมันชอบยุยง

ทำฝ่าฝืนสิ่งต้องห้าม ชอบแทรกแซงผ่านปลายลิ้น ให้ผู้คนชอบซุบซิบนินทา ให้คนหวาดระแวง หลอกให้อวัยวะเพศหญิงชายประพฤติส่ำส่อน อ้างสนุกสนานเหมือนได้ท่องสวรรค์ ล้วนแล้วชี้ชวนลงสู่ขุมนรกทั้งนั้น

เช้าวันที่เธอกลับจากบ้านมะนั้น ยังเห็นเดินเข้าห้องครัวเช่นตามปกติ ขณะที่เขานั่งรอกาแฟแทนที่จะได้กลิ่นหอมกรุ่น หลังจากนั้นนั่งคุยกันประสาผัวเมียเรื่องงาน เรื่องลูกเรียนหนังสือ แต่เช้าวันนั้นกลับได้ยินเสียงร้องเพลงลอดฝีปากเบาๆ กังวานเสียงพลิ้วไหวดุจระฆังเงิน ทว่า ฟังแล้วชวนนึกถึงบ้านร้างสักหลังหนึ่ง

กอหนีสูดลมหายใจไล่ความเครียด ที่ตามล่าทั้งคืนแทบไม่ได้หลับได้นอน เสียงเพลงนั่น ฟังแล้วยั่งกับคาถาเรียกผีมากกว่า ดูเธอสิแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นดื้อๆ เหมือนเขาไม่มีตัวตนอย่างนั้นแหละ จึงตัดสินใจเดินชงกาแฟเองแล้วไป

นั่งใกล้ๆ ให้ตายเถอะ เธอยังมองไม่เห็นราวกับคนตาบอดอยู่นั่นเอง

บ้านที่ไม่ได้ยินเสียงอ่านคัมภีร์ อัล- กุรอ่าน ไม่ละหมาดห้าเวลาเอาแต่ดูหนังทีวี สมาชิกได้แต่เล่นโทรศัพท์มือถือกันทั้งวัน ไม่คิดล้อมวงสนทนาประสาครอบครัว พวกญินชอบมันชอบพลอยชายคาอาศัยด้วย บ้านเดียวแต่อยู่เหมือนคนไม่รู้จักกัน เข้าข่ายแหล่งเพาะพันธุ์ญินหรือเปล่านะ ปรากฏการณ์ชายคู่แฝดแปลกหน้าถือวิสาสะเคาะมาประตู เกี่ยวโยงกับเรื่องแปลกๆ ที่เกิดขึ้นหรือเปล่า เขาอาจถูกผู้ใจบุญนำไปเลี้ยงต่างแดน ยามต้องชะตากรรมลำบากจึงได้ส่งกระแสจิตลอยเข้าฝัน แฝดร่วมสายเลือดเดียวกันไม่น่าทำสิ่งเลวร้ายเช่นนั้น รู้หรือเปล่า อ่อนแอเป็นสิ่งประหลาดอย่างเดียวที่เรียกไฟนรกให้อยู่ใกล้ปลายจมูกได้ อิบลิสมารร้ายแข็งแรงมากรู้ไหม หากเราใจอ่อนมันก็จู่โจมทันที ชีวิตนายทำผิดพลาดมหันต์ ไม่รู้ดอกหรือละเมิดประเวณีครั้ง

เดียว ก็มากพอที่เงาดำตามล่านายถึงโลกหน้า เร่งรีบสำนึกผิดเสียเถิดนะ น้ำตามนุษย์ไม่ใช่สิ่งน่าอาย น้ำเสียงสำนึกผิดของมนุษย์ตัวเล็ก ๆ ช่างแสนไพเราะ สำหรับพระผู้เป็นเจ้าเสมอรู้มั้ย

ในคืนปีศาจคะนองฤทธิ์นั้น กอหนียังจำประโยคบอกย้ำว่าเขาเสียชีวิตไปแล้วตั้งแต่อายุยี่สิบหกปี ไม่เชื่อไปดูหลักฐานได้เลย ร่างเน่าเปื่อยอยู่ที่กูโบร์ท้ายหมู่บ้าน แม้เทวทูตความตายยังต้องขออนุมัติจากอัลเลาะห์ ไม่ทราบดอกหรือมนุษย์จะยัดเยียดความตายให้ใครไม่ได้ อยากทักท้วงว่าไร้สาระอย่าปั้นน้ำเป็นตัวให้สับสนดีกว่า

พวกนั้นไม่เคยรู้จักความดีงามหรอกนะ เธอยอมตกเป็นเหยื่อพวกนั้นได้ยังไงกัน มันสายเกินไปแล้วที่บอกให้ถอยร่นกลับที่เดิมอีก นั่นไม่ใช่ดวงตาเอียงอายวันมอบกุหลาบสีแดง แต่มันเหมือนของพวก งู สุนัข แมงป่อง อำพรางในร่างสวยงามไปเสียแล้ว มองจ้องไปในดวงตาคล้ายถูกควบคุมด้วยอำนาจลึกลับอยู่ไกลแสน

ไกลแล้วมาควบคุมเขาอีกทีหนึ่ง เธอต้องการอะไรที่ยอมสุมหัวรับใช้พวกชาวนรกนั่น

ใช่แล้ว เวลาเป็นเพียงสิ่งเดียว ที่ทำให้บางสิ่งเริ่มต้นและแตกดับ ความมั่นคงเป็นอ่อนแอตอนกลางวันคือผู้ศรัทธา กลายคนผู้ปฏิเสธในยามค่ำคืน แต่มันไม่น่าเหมารวมถึงชีวิตรักของเขาด้วยเลย เธอเจอผู้ชายคนใหม่ ผู้มีฐานะร่ำรวยแอบคบหากันอย่างลับๆ หรือเปล่านะ หรืออาจกำลังลุ่มหลงหนุ่มต่างวัยคราวลูกสักคน ไม่สนใจความรักที่เฝ้าทะนุถนอมสามปีเต็มอีกแล้ว สองเราเคยคุยกันหลายครั้งสมัยรักกันใหม่ๆ ยังจำได้ไหม ว่าจะยอมฟันฝ่าอุปสรรคที่เข้ามาในชีวิตคู่ร่วมกัน เราสองคนจะจับมือด้วยหัวใจไม่ยอมให้ใครทำลายความรักเรา คำมั่นสัญญาเหล่านั้นมันหายไปไหนหมด อยู่กันนานขนาดนั้นแล้วยังคิดนอกใจกันอยู่อีกหรือ

กอหนียังจำภาพนาฬิกาหมุนทวนเข็ม ให้มอง

ย้อนชีวิตคู่เดินทางได้เพียงสามปีเต็ม ปีแล้วปีเล่าผ่านพ้นยี่สิบเจ็ดปีล่วง หลังจากนั้นก็ค่อยๆหมดเวลาน่าใจหาย สิ่งแล้วสิ่งเล่าเธอตลบตะแลงขณะ ยืน นั่ง นอน ใกล้กัน เวลาพูดจาถามคำตอบคำ ไม่ผิดกำลังเล่นละครยังรักกันดูดดื่ม ให้เพื่อนบ้านเห็นว่ายังปกติสุข สามีทำงานมั่นคง เมียเป็นเจ้าของกิจการหน้าใหม่ไฟแรงแห่งหมู่บ้านโต๊ะยูดะ

วันชื่นคืนสุขมาเยือนเพียงช่วงสั้นๆ เพียงสามปีแรกเท่านั้น หลังจากนั้นทุกอย่างก็เปลี่ยนไปความอ้างว้าง เดียวดายเข้ามาแทนที่ เอส รอฮานีให้อภัยเขาเป็นเพียงลมปาก หัวใจยังอาฆาตแค้นอย่างนั้นดอกหรือ

หนุ่มใหญ่ย้อนความหลังอีกหน ภายหลังเสร็จงานวาลีมะห์เพียงหนึ่งอาทิตย์เขาก็ตกอยู่ในห้วงสับสน จดหมายฉบับนั้นผุดหลอกหลอนดั่งมีผีร้ายสิงสู่ทุกถ้อยคำ ฝูงอิบลิสอาจเลือกใช้ช่องทางนั้น จู่โจมเขาเพื่อหวังผลให้ชีวิตคู่พังครืน

ลง

เสียงกระซิบฝูงอิบลิสรังควานต่อเนื่อง ญาติหนุ่มหน้าตาดีคนนั้นต่างหากที่คู่ควรกับเธอมากกว่าหนุ่มโต๊ะยูดะ เธอต้องแต่งงานกับคนที่มอบกายให้ไม่ใช่เขาหรอก สิ่งภาคภูมิใจกลับเป็นความอัปยศที่ถูกสาววัยสิบหกหลอกลวง เหมือนมีคมหอกทิ่มแทงไม่ปราณี ทั้งๆที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อเธอสุดกำลังกลับได้ความเจ็บปวดแทบสิ้นใจ

"เธอมันบ้า" กอหนีสบถเดือดดาล มองดวงตาเธอแดงก่ำเหมือนชุบด้วยเลือดมนุษย์

"อยากให้พูดนักใช่มั้ย" เสียงตอบกลับคล้ายตะโกนจากภูเขาแห่งหนึ่ง ถ้อยเสียงสะท้อนออกมาจากความรักยิ่งใหญ่กระมัง

"น้องจะอยู่เพื่อรอฟังเสียงร้องไห้บังคนนี้ยังไงล่ะ" น้ำเสียงเกรี้ยวกราดดุดัน กอหนีไม่เคยได้ยิน จากปากของเธอมาก่อน

"เธอพูดอะไร บังไม่เห็นจะรู้เรื่อง"

"ไอ้คนขี้โกหก ไม่รู้จักตัวเอง ไป๊ ไปตาย

ซะเถอะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงโกรธแค้น แล้วยังซ่อนความหมายให้คิดใคร่ครวญเป็นของแถม

ชีวิตคู่กำลังยืนมองภูเขาในฝันคนละลูก คนหนึ่งเยือกเย็น ลึกลับยอมเป็นพวกอิบลิสไซตอนสิงร่างเสริมแข็งแกร่ง นับวันหลุดพ้นฝันร้าย โบกบินสู่อิสระภาพ อีกคนยอมรับทุกสภาพที่พระผู้เป็นเจ้าดลบันดาลให้เป็นไป ทั้งสองมุ่งมั่นสร้างความฝันที่ไม่มีวันเหมือนกัน เอส รอฮานีชอบทำสิ่งที่รังเกียจซ้ำซาก แกล้งเปิดเครื่องเสียงทิ้งไว้ในห้องรับแขก ให้ดนตรีกระหึ่มลั่นบ้านแต่ไม่มีคนฟัง บางครั้งเปิดน้ำทิ้งให้ท่วมพื้นห้องน้ำไร้เหตุผล ทั้งๆที่ทราบดีว่าเขาต้องตามเข้าไปปิดก๊อกน้ำก่อนไปทำงานอย่างหงุดหงิด

หรือเพราะมนุษย์กับวิญญาณอยู่ด้วยกันนานเกินแล้วกระมัง ทำให้อะไรๆก็เปลี่ยนแปลงไป ราวกับหน้ามือเป็นหลังมือได้ขนาดนี้

เสียงวันวานแว่วมาทุกคราว ได้ยินคำตอบรับพิธีแต่งงานอันสำคัญยิ่ง วันที่เพื่อนฝูง

ยินดีร่วมแสดงความยินดีกันถ้วนหน้า เห็นดวงตาเธอวันที่แขกเหรื่อร่วมงานสักขีพยานเต็มเปี่ยมด้วยความสุข จากนั้นครองรักครองเรือนอยู่ด้วยกันกระทั่งมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อรอฮานา

ทว่า ครั้นเธอโตเป็นสาวเต็มตัว นอกจากมีหน้าตาสวยเหมือนแม่ รอฮานายังเป็นสาวดื้อรั้นถอดนิสัยด้วยเช่นกัน นั่นเพราะแต่ละวันเธอทำตัวอย่างไม่ดีให้ลูกเห็น แม่บ้านไม่เข้าครัว ไม่สนใจสามี ทำลายชีวิตครอบครัวตนเองยังไม่หนำใจ ก็ยังอุตส่าห์ข้ามไปฆ่าเลือดเนื้อเชื้อไขตัวเองอีกได้ลงคอ

วันนี้เธอไม่ใช่คนที่ป้อนขนมใส่ปาก เปล่งเสียงหัวเราะรื่นเริงมีความสุขคนนั้นอีกแล้ว วันนี้เธอกำลังใช้สองมือสองเท้า ทำลายภูเขาแห่งความฝัน ใช้เรี่ยวแรงประดามีเผาผลาญมันก็ไม่ผิดนัก

ให้ตายสิ เสียงลึกลับจากโลกหน้ายังคงเคาะประตู สุ่มสำรวจคนผิดบ้านต่อบ้านทำให้

หวาดหวั่น เสียงเรียกกระชั้นถี่ยิบต้องสะดุ้งกลางดึก สิ่งผิดพลาดได้เกิดขึ้นครั้งเดียวก็จริง แต่มันได้ประทับรอยบาปได้นานเท่านานถึงขนาดนี้เชียวหรือ นับวันก็ยิ่งคว้านลึกเข้าดิ้นพล่านในโพรงหัวใจ ทำเป็นลืมมันก็ยิ่งทุรนทุรายหนักขึ้น

ทั้งๆที่เธอเองก็รู้ดีไม่ใช่หรือ น้ำเสียงขออภัยโทษพระองค์พึงพอใจยิ่งกว่าเสียงใดในโลก คนเราผิดพลาดกันได้ ถ้าไม่เช่นนั้นพี่แมวคงจะไม่พลาด รถเที่ยวสุดท้ายหรอก คนรู้จักกันมาขอนอนค้างสักคืนจะเป็นไรไปล่ะ เขายอมรับว่ามีอะไรกับพี่แมว บอกทุกคำอย่างไม่ปิดบังยังต้องการอะไรอีกเล่า

รู้หรือเปล่า พระองค์ทรงโปรดคนกลับใจ ทรงเมตตาความผิดมหึมาเท่าขุนเขาหรือมากเท่าฟองน้ำในทะเลก็ปลดเปลื้องให้ เธอกำลังเล่นบทกดดันสารพัดให้เอ่ยคำว่าหย่าร้างใช่มั้ย

โลกหลังความตายเริ่มขึ้นเมื่อไหร่ ไม่อาจคาดเดาได้ ภายหลังจากฝีเท้าคนสุดท้ายญาติ

มิตรที่ไปส่งกูโบร์ วันเวลาโลกใบใหม่เริ่มต้นที่นั่น ความผิดพลาดที่ยังไม่สำนึกผิด ต้องถูกเริ่มลงโทษอย่างเจ็บปวด และนั่นอาจเป็นคืนแรกเผชิญหน้างูตัวใหญ่ ที่ไม่สามารถพรรณาความน่ากลัวมันได้ โลกในหลุมฝังช่างน่ากลัว บ้านแห่งตัวหนอน บ้านแห่งความโดดเดี่ยว บ้านแห่งความเศร้าโศกเสียใจ

กอหนีแว่วได้ยินเสียงเทศนาธรรม ที่ได้นั่งฟังในวันศุกร์หนึ่ง เสียงสอนสั่งบนมิมบัร ลั่นก้องไปในบ้านของพระผู้เป็นเจ้าน่าเกรงขาม พวกเจ้ารู้หรือเปล่า คนทำบาปจะถูกสาปแช่งมีจิตใจระทมทุกข์ หาความสงบสุขในชีวิตแทบไม่ได้ หน้าที่การงานมีคนเบียดเบียน หาความเจริญได้ยาก ทุกย่างก้าวเดินมีแต่คนจ้องแทงข้างหลังตลอดเวลา

เสียงเคาะประตูยังเกิดขึ้นต่อเนื่อง เสียงหลอนเปล่งสำเนียงสับสนอยู่เสมอ เขายังได้ยินสิ่งของตกพื้น เสียงคนเดิน บางครั้งเห็นงูเหลือมเลื้อยมาทางหน้าต่าง สุนัขสีดำวิ่งไล่กัน ส่งเสียง

เห่าขรมเข้าทางประตูหน้า วิ่งขึ้นบนชั้นสองอย่างสนุกสนาน สัตว์หน้าขนสร้างวิมานในบ้านของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่กันนี่

ให้ตายเถิด นี่มันเกิดอะไรขึ้น รู้สึกคล้ายสัตว์ไร้ตัวตนเหล่านั้น ยังคงตามรังควานเข้าไปในตับไตไส้พุง ยกโขยงไปตีฆ้องร้องป่าวใลกข้างในวิ่งเล่นกันตามเส้นเลือด ให้หัวใจสั่นหวั่นไหวด้วยความหวาดกลัวก็ไม่ผิดนัก

หรือนี่เป็นสัญญาณดวงตาลึกลับจากดินแดนไกลโพ้นกำลังมองหาใครคนหนึ่ง เขาคนนั้นได้ทำสิ่งผิดพลาดมหันต์ในชีวิต น้ำเสียงทวงคืนจากดินแดนอนาคตที่ไม่มีใครมองเห็น มีทั้งอ่อนโยนและดุดัน บางขณะก็กระสากลิ่นไอสวรรค์ที่ลอยผ่านขุมนรกชวนขนลุก สำเนียงกรีดร้องให้ย้อนระลึกความหลังคลี่คลายออกมา ก่อนที่เขาคนนั้นจะอำลาโลกนี้ไป

กอหนีจะมองเห็นภาพนั้น ทุกครั้งที่ล้มตัวลงนอน เห็นตนเองวิ่งไล่ตามชายนิรนาม จากเมือง